

Tradició i coherència

Normal

0

21

false

false

false

MicrosoftInternetExplorer4

La descoberta de Valero Sanmartí, per a mi, va ser una troballa encisadora. Pels qui no el conegueu, o si més no no conegueu la seva obra, us diré que es tracta de Jo també il·lumino la catalana terra, una obra editada per Males Herbes, editorial emergent petita però potent, i que ja ha estat exhaurida i reeditada. El títol és tota una declaració de principis que reivindica la necessitat d'inclusió de noves opinions, nous angles i noves perspectives.

Que què es carrega, Sanmartí? L'autor carrega contra La Marató, contra Pep Guardiola, contra el Club Súper 3. Pilars que, sens dubte, s'havien de qüestionar d'una manera o altra i que fins ara semblaven intocables. Deixant de banda el fet que els seus textos van més enllà del que algunes crítiques li han retret, i que fins i tot s'hi poden caçar referències com Bukowski o Bauman (com matisa Oriol Fuster) amb un bon estil i amb gràcia, és essencial posar en dubte cànons, desentronitzar tradicions. Cal defensar les opinions per només fer-ho, perquè hi hagi diàleg obert, com feia Ferrater. O portar la contrària pel mateix motiu, com sabia molt bé Bolaño.

Perquè, ¿cal dir que el joc de la La Marató de TV3 i el missatge falsari que oferia eren bruts? La Marató s'ha ocupat de fer-nos creure que no hi ha "cadires", que les hem de compartir, quan és ben evident que això és del tot erroni i que les cadires hi són, però mal repartides, sense haver de deixar de compartir tot el que cal compartir. De fet, ja es va fer, en el seu moment, un espot contrari a l'oficial, pel que fa aquest tema.

Quant al Barça. ¿Cal dir que és un negoci que segueix en vigor gràcies al públic de masses? Una mera evolució del tan antic panem et circenses romà que, com diria Rubianes (i qui diu Rubianes diu Flavià, que era qui escrivia els seus monòlegs en gran part, i això em dona un aval doble), la gent venera milionaris suats que persegueixen una pilota i que haurien, la majoria, d'estar estudiant. I encara opinen a la tele. "Querido juez, le comunico que la droga está en la pelota". I Pep Guardiola no és res més que l'exemple català d'un Alejandro Sanz, un tipus declarat patriota que fot el camp a Nova York, com Sanz a Miami, però amb americanes del Serra Claret. Què voleu que us digui, trobo més simpàtic l'immigrant que em trobo carregant garrafes d'aigua a la font de sota, per vergonya, a quarts de set del matí. I em sabia greu que aquest home fos -no sé si ho és- un addicte al futbol, perquè això suposaria una falta de coherència extraordinària per part seva.

I, encara, fins i tot el Club Súper 3, amb les seves sèries plenes de clixés (ei, també n'hi ha de bones), o la patum mateixa que, per molt extesa que estigui, no deixa de ser un pedestal tradicional que tanca la porta a decidir què fem. Cal replantejar els valors de la tradició des de l'òptica actual en tot moment i posar-ho en dubte absolutament tot. Hem de deixar d'actuar per inèrcia. Perquè sembla que, sovint, abans que individus, siguem catalans, que abans que éssers racionals, volguem ser catalans, i que aquesta catalanitat aboleixi la consciència de classe i esdevingui tota burgesa i convergent, i hi ha conductes contradictòries i immorals que no tenen excusa.

st1\.*{behavior:url(#ieooui) }

```
/* Style Definitions */
table.MsoNormalTable
{mso-style-name:"Tabla normal";
mso-tstyle-rowband-size:0;
mso-tstyle-colband-size:0;
mso-style-noshow:yes;
mso-style-parent:"";
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;
mso-para-margin:0cm;
mso-para-margin-bottom:.0001pt;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:10.0pt;
font-family:"Times New Roman";
mso-ansi-language:#0400;
mso-fareast-language:#0400;
mso-bidi-language:#0400;}
```